

Jeg har fået en del henvendelser, efter at spørgsmålet er blevet offentliggjort, og af disse henvendelser fremgår det, at arbejdstabet for mange er på de 100 kr. om dagen. Det vil sikkert ikke undre nogen, at jeg venter et særdeles positivt svar på mit spørgsmål.

Justitsministeren (Thestrup): Vederlaget til nævninger, til domsmænd, til sø- og handelskyndige meddommere og boligretsdommere udgør for tiden 50 kr. for hver dag og 20 kr. for hver nat, de pågældende i anledning af deres hverv holdes borte fra hjemmet. Disse takster har været gældende siden 1960: I 1960 lå den gennemsnitlige arbejdsfortjeneste på ca. 50 kr. om dagen, i dag udgør den omkring det dobbelte, og jeg er derfor enig med spørgeren i, at det gældende vederlag til lægdommere må anses for at være for lavt.

Spørgsmålet om forhøjelse af taksterne, der i øvrigt under mere private former har været stillet mig af det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, overvejes for tiden i justitsministeriet. En forhøjelse i takt med lønudviklingen på arbejdsmarkedet og en tilsvarende forhøjelse af vidnegodtgørelsen, som også naturligt må komme på tale, vil imidlertid skønmæssigt medføre en merudgift for statskassen på ca. 2 mill. kr. om året. Almindelige finanspolitiske hensyn må derfor indgå i overvejelserne af, hvornår en forhøjelse kan søges gennemført. Jeg skal love det ærede medlem, at det skal ikke vare alt for længe.

Karl Max Rasmussen: Jeg takker justitsministeren for svaret, men det var ikke så positivt, som jeg havde ventet. Jeg er glad for, at justitsministeren nævnte, at honorarerne eventuelt kunne hæves i takt med lønningerne på arbejdsmarkedet, det ville være det naturlige, men det skuffer mig, at man også i denne forbindelse taler om de almindelige økonomiske forhold i landet. Det forekommer mig, at det måtte være en retfærdighedshandling at gøre det her så hurtigt, som det overhovedet var muligt.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg er for så vidt enig med det ærede medlem, men selv om vi vil gøre det hurtigt, skal der jo ændringer til. Det er lovændringer, det drejer

sig om, og selv om vi vil gøre det så hurtigt vi kan, vil det næppe kunne træde i kraft i dette finansår.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Erling Dinesen* til arbejdsministeren:

„Vil ministeren fastsætte regler og bestemmelser for vikarbureauernes virksomhed som forudsat i loven om privat arbejdsanvisning § 3, stk. 2?“

Skriftlig begrundelse.

Baggrunden for mit spørgsmål er følgende: Den nye lov om privat arbejdsanvisning indeholder i § 3, stk. 2, en ny bestemmelse, som tager sigte på de såkaldte vikarbureauer, Manpower m. fl. Bestemmelsen har følgende ordlyd: „Arbejdsministeren kan bestemme, at der udkræves tilladelse for at udøve virksomhed, der består i udlejning af arbejdskraft, hvis ansættelse hos udlejeren kun omfatter det enkelte udlejningsforhold, ligesom arbejdsministeren kan fastsætte regler for tilsyn med sådan virksomhed.“

Der er således i bestemmelsen givet arbejdsministeren hjemmel til dels at fastsætte, at vikarbureauernes virksomhed kun må udøves med tilladelse, dels at fastsætte regler for tilsynet med sådan virksomhed.

Under lovforslagets behandling i folketinget fremsatte arbejdsministeren ændringsforslag til lovforslaget, herunder ovennævnte § 3, stk. 2. Baggrunden for denne ændring var resultatet af en undersøgelse af vikarbureauernes virksomhed, som blev tilendebragt i januar måned 1968 af et af arbejdsministeriet nedsat udvalg.

Udvalget fandt ikke, at tiden var inde til at forbyde vikarbureauerne, hvorved udvalget forstod erhvervsmæssigt drevne private foretagender, der inden for kontorområdet for egen regning og risiko tilbyder eller stiller arbejdskraft til rådighed, således at arbejdskraften ansættes og aflønnes af bureauerne for den normalt ret kortvarige periode, hvor den pågældende vikar får arbejde på en kundevirksomhed under dennes tilsyn og instruktion.

Udvalget foreslog derimod, at arbejdsministeren generelt, altså også uden for kontorområdet, bemyndiges til at fastsætte, at der kræves tilladelse for at kunne udøve